

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Választási csalafintaságok.

Pécs, 1896. július hó 29.

Arról vitatkoznak most a kormány-
párti és nemzeti párti ujságok egymás közt,
hogy az országgyűlés a kvóta-kérdést, meg
a vám és kereskedelmi szerződést együtte-
sen tárgyalja-e, vagy — a mint a kor-
mánypárton tervezik — először a vám és
kereskedelmi szerződést kössük meg Ausz-
triával, mert ez sürgősebb, a mennyiben
ha az év végéig megújítva nem lenne, azt
fel kellene mondanunk; a kvótával várha-
tunk, fizetni ugyanis muszáj s annál jobb,
minél utóbb tudjuk meg, hogy mennyiben
alkudott meg Bánffy, mert ez semmi esetre
sem lesz kellemes meglepetés az adózó
polgárookra nézve.

Persze kellemetlen ez a kérdés min-
denképpen a kormányra így a választások
előtt. A vám és kereskedelmi szerződést
mindenkép még a mostani országgyűléssel
akarná megszavaztatni, nehogy a felmon-
dási kényszer kellemetlen helyzetébe jus-
son, mert nem lehet tudni, hogy az egyszer
megmozdított kő hova s merre gördül; de
a kvótakérdésben kötött egyességet nem
meri most még előterjeszteni.

Nem mintha attól tartana, hogy hü-
séges szavazógepe, a többség felmondhatná
a szolgálatot, óh nem, ilyesmire gondolni
is örülség lenne; nem tudná ezt a több-

séget a kormány még bottal sem elverni
maga mellől, megszavaz ez mindent va-
kon és szó nélkül s legfőleg a folyosón
könnyit egy kis duzzogással a lelkiismer-
retén, de ezt is csak akkor, ha a jó Béni
nincs a közelben.

Nem az országgyűlési többségtől, ha-
nem a választóktól tart Bánffy, a mikor
a kvótafelemelés nemes feladatát az új
országgyűlésnek iparkodik fentartani, mert
biz' Isten nem valami fényes ajánlólevél
lenne az ősmamelukoknak a felemelt kvó-
tával jelenni meg a választók előtt, a mi-
kor ezektől ujramegválasztatásukat kéri.

— Hogyan? — fogják kérdeni ol-
vasóink. — Hát a magyar kormány mégis
ad valamit a választók véleményére; hát
mégis tart attól, hogy győzelme a választá-
soknál veszélyeztetve lehetne, ha választóit
magára haragítaná?

Távolról sem! Magyarországon Tisza
Kálmán oly szépen berendezte a parlamen-
tarizmust, hogy a „választást vezető“ kor-
mánynak kisebbségben maradása épügy a
lehetetlenségek sorába tartozik, mint a
kör négyszögűsítése. Nálunk a többséget
eddig sem a program helyeslése szerezte
meg a kormánynak, hanem a furfangos
választói törvény, a mely a kormány min-
den alárendeltjének, minden lekötöztetjé-
nek — pedig ezek száma évről-évre sza-
porodik, mint a sáskahad — hivatalból,

nagyon sokszor a saját akaratjuk ellenére
is, biztosítja a szavazatjogot, míg az el-
lenzéki érzelmeiknek ismert s ilyenekül a
fekete könyvben nyilvántartott polgárok-
nak folytonos éberséggel és kitartással vi-
vott küzdelmükbe kerül a szavazólajstromba
való felvételük.

A parancsszóra szavazók óriási tö-
megei mellett még a választási erőszakos-
kodás és vesztegetés szoktak lenni a több-
ség biztosításának közönséges eszközei;
csakhogy a vesztegetéshez sok pénz kell
s a választási kassza leghűségesebb töltő-
getőire, a főpapságra, ezuttal számítani
nem lehet, ezt a hiányt tehát frázisokkal
és üres ígéretekkel kell kipótolni; ször-
nyen kell ütni a nagy dobót, terjeszteni
kell a kormány népszerűségét kézzel-
lábbal.

Ezért kell a kvóta-egyességnek a vá-
lasztások előtt titokban maradnia, hogy a
választások alatt port lehessen hinteni a
választók szeme közé s fennen hirdetni,
hogy a kormánypárt nem is gondol a
kvótaemelésre, hisz ott van a kormány-
pártiakból álló kvótabizottság, a mely oly
kuruc módon utasította vissza az osztrák
követeléseket. Ez a kormánypárt pro-
gramja, erre nyugodtan szavazhat min-
den magyar hazafi, satöbbi — satöbbi.

Ha aztán ilykép megválasztják a jó-
hiszemű szavazók a kormánypárti többsé-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Hogyan gyógyítsuk a náthát?

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Szép dolog a közönség mulattatására
írni, csakhogy én író nem vagyok és így a
kedves olvasót nem mulattathatom, s hogy
mégis írok, annak oka, hogy most a mulat-
tatásnál sokkal magasztosabb, nemesebb fel-
adatot vélek teljesíteni, az olvasót oktatni,
tanítani.

Ez egyedüli célja jelen cikkemnek és
hacsak egyetlenegy szenvedő felebarátomnak
is segítséget nyújtottam, egészsége helyreál-
lításánál bőven meg leszek jutalmazva fá-
radságomért.

Nem vagyok orvos, avatlatlanul még
sem írok e témáról én, kinek minden év
első reggelétől Sylvester hajnaláig náthám
van. Tiszta feddhetlen életet éltem mindig
és úgy hiszem, hogy senki, ki engem ismer,
nem fogja rászédéstől való félelem miatt ta-
nácsaimat visszautasítani. Mert bizonyára ja-
vára válik, ha az én itt közölt tapasztalataim
a nátha gyógyítását illetőleg elolvassa
és nyomdokaimba lép.

Mikor, hogyan, mi módon kaptam meg
a náthát, bizony ezzel nem szolgálhatok, csak
annyt tudok, hogy jó ideig tüszentettem
már és mert sem a snupftabak, sem a le-

berthran, sem az orrlyukaknak faggyúval
való bekenetése mit sem használt, házi-
orvosom segédkezését vettem igénybe, elmen-
tem hozzá, ő megvizsgált, majd gondolkodott
egyet, végre kiadta a rendelvényt: használ-
jak gőzfürdőket. Ehhez tartva magam, naponta
eljártam a Pintérhez, naponta fuldoklási ro-
hamok vettek elő a gőzben, naponta kinez-
tattam magam a fürdő Herkulése a „froti-
rozó“ által és ha kijöttem a hidegvíz szobába,
olyan tüszentési rohamok fogtak el, hogy
beleestem a jéghideg vízbe.

A gőzfürdő ekkép édeskeveset használt,
elmentem egy másik orvoshoz, kinek ordiná-
lása körülbelül így hangzott: „maradjon né-
hány napig mérsékelt hőmérsékletű szobában,
időnként igyék valami meleg italt, esténként
mártsa lábait forró vízbe, ajkait kenje be
szőlőzsírral és a mi a fő, ne használjon sem
selyem, sem gyapju, hanem a legfinomabb
vászonzsebkendőket.“ Az indokolást elhagyta.

Szükségtelen is volt, úgy is tapasztal-
tam, hogy naponta több és több zsebkendőt
adtam át a máminak, ki mivel nem győzte a
zsebkendők mosását, ama bölcs tanácsot adta,
konzultáljak egyszerre két orvossal. Megtettem,
bár az egyik azt állította, hogy a náthát
táplálni kell, a másik meg azt vitatta, hogy
a náthát ki kell éhezteni. Gondoltam egyet
és megfogadtam mind a két tanácsot, egy
csapásra két legyet akarva lecsapni. Még
pedig ekkép cselekedtem. Délben Sillainál jól
megtömtem a gyomromat (a náthát tápláltam)

majd elkezdtem másnap reggelig koplalni,
csakhogy a náthát kiéheztessem.

Talán használt volna a szer, szerencsét-
lenségemre azonban látogatásomra jött sógo-
rom, ki szintén az orvosi kar egyik tehetsé-
ges tagja, és azt tanácsolta, tegyek esténként
mellemre mustárpapírost. Talán meggyógyul-
tam volna, de felébredve éjfél felé oly éhes
voltam, hogy levettem mellemről a mustár-
papírost és . . . a többit képzelje el kiki
magának.

Igy természetesen csak oda jutottam,
hova a mádi izraelita egy heti utazás után.

Sirva panasztam el egyik kebelbarát-
omnak sorsomat, gyógyíthatatlan bajomat, ő
pedig megvigasztalt, lehet ám ezen segíteni,
vegyek be mondja 1/4 liter sósvizet melegen,
ez egy általa kipróbált kitűnő hatású szer a
nátha ellen.

Mit ne tenne meg egy már a haláltól
rettegő ember, én sem riadtam vissza ez új
szertől s mondhatom az eredmény meglepő
volt . . . azt gondoltam elszáll belőlem hal-
hatatlan lelkem.

Kissé erősnek találtam e gyógyszert.
Egyetlen egy adag elég volt nekem . . .
megfosztott az engem egészen morális alap-
elveimtől és fölébresztette természetemnek ér-
demtelen ösztöneit. Ennek hatása alatt a kö-
zönségességnek csudáit eszelte ki agyvelőm,
csakhogy kezeim gyöngék voltak azoknak a
végrehajtására. Ha eme csalhatatlan gyógy-
szer náthám ellen nem zsbibasztja el tőkélé-

get, akkor nyugodt lélekkel meg lehet szavazni a fölemelt kvótát, hiszen a választók öt esztendeig nem állhatnak utjába az ígéretek megszegésének, nem vonhatják vissza a már kiadott mandátumot; öt esztendő pedig hosszú idő, ez alatt sokat feled a kormánypárti szavazó, addigra majd csak találunk ki a számára más mézesmadzagot.

Mert a mézesmadzag szintén jeles szerepet játszik a kormány választási arzenáljában. Hogy csak egy pár példával szolgáljunk, itt van a hegyháti járás adóhivatalának kérdése. A sásdiaknak, kik az utolsó választásnál jól viselték magukat, megígérték, hogy a mágoctól, a kik ugyanakkor bakafántoskodtak, elveszik az adóhivatalt s átviszik Sásdra. Erre a biztatásra a jó sásdiak nagy költségbe verték magukat, felépítették az adóhivatal épületét, de hát az adóhivatal csak nem akar átjönni Mágocsra. Hja! közeledik a választás és Mágocsnak 500 körül van választója, míg Sásdon alig üti meg azok száma a százat. Jó lesz tehát sakkban tartani mindkettőt, hogy az egyik félelemből, a másik meg a jó reménység fejében kitartsa a kormánypárt mellett.

Hát a pécsváradi telekkönyv, adóhivatal, meg szőlőtelep, a miknek szükséges voltát a kormány már annyiszor elismerte, létesítésüket számtalanszor meg is ígérte, vajjon miért késnek még mindig? Hja! ellenzéki a képviselőjük s ha a kormány a rég érzett és elismert általános szükségnek engedve, már létesítette volna mindezeket, most nem lehetne korteskedni az ellenzéki képviselő ellenében azzal, hogy kerülete számára nem tudott kivinni semmit, s a mi fő, a jövő kormány-párti jelölt utját sem lehetne egyengetni azzal, hogy a kormány az ő kedvéért megadja mindazt, a mit már az ellenzéki képviselő sürgetéseire megígért.

Itt van a pécsi pályaudvar kérdésé-

tesen minden erőmet, bizelgek magamnak, még az örökmozdony feltalálására is kísérletet teszek.

Négy év kellett ahhoz, hogy ismét a régi stádiumba jussak és tovább orvosoltat-hassam náthámat. Egyik csálhatatlan szert a másik után vettem be, melyeknek eredménye . . . nulla.

Egyszer csak meghallom hírét dr. Lefebaire párizsi tanárnak, ki specialista a nátha orvoslásában, elhatároztam, hogy meglátogatom és tanácsát kikérem. Elhatározásomat tett követő. Elutaztam Párizsba, konzultáltam orvostudorunkkal, ki miután engem alaposan megvizsgált és minden tekintetben kikérdezett, leült asztalához, elővett többféle palackot, összevegyített bizonyos mennyiségű szörpöt és tudja Isten mi mindent körülbelül ilyen recept szerint:

Rp.
Aqua destillata
                  gr. 10.₀
Választó víz
                  gr. 100.₂₀
Terpentin
                  gr. 20.₄₀

belekevert ebbe még nem is tudom már milyen droguákat és elbocsájtott azzal, vegyek be ezen csodaszerből negyedóránként egy meritő kanállal, ha pedig nem érezném magam egy félév múlva jobban, látogassam meg őt újra.

Megtettem már tudniillik azt, hogy egy

nek tengeri kigyója. Ezt is a város ellenzéki képviselője leplezte le egész meztelenségében az országgyűlésen, úgy hogy a kormány tisztességgel nem térhetett ki előle, meg kellett ígérnie, hogy segít a bajon. De hát a kormány ígéréteinek beváltása nincs határidőhöz kötve, jó lesz ez is mézesmadzagnak a jövő választásra; hadd verdesse a mellét a jövő választás kormánypárti jelöltje, hogy majd ő segít a bajon, senki más! Tessék hát rászavazni!

Igy üzi a kormány a legszemérmelenebb szimoniát a közintézményekkel, a mikor ezeket — mintha csak privát vagyont képeznék — kortesesszökököl használja fel maga mellett.

Tudják ezt a kormánypárt hivei is, ismerik az ígéretek hiu voltát, de nem vonják le belőle a következtetést, hanem kapva-kapnak minden újabb ígéreten, hogy megnyugtathassák a maguk lelkiismeretét.

Ezért hagyja a kormány a kvótamelést is a választások utánra; addig hadd kérkedjenek hivei a kvótabizottság szemfényvesztő magatartásával.

* **A „hagyományos szellem” ápolása.** Többször volt már alkalmunk rámutatni arra, hogy mily előszeretettel igyekszik a honvédség vezetősége a közös hadsereg hagyományos szellemét a magyar honvédség tisztikarába átültetni. Ennek a szellemnek meghonosítását leginkább a közös hadsereg tisztjeinek a honvédséghez való áthelyezése biztosítja; ezért látjuk, hogy mily tömegesen helyezik át a hadsereg tisztjeit a honvédséghez, temérdek nyugdíjkepez tisztet oktroyálván ilyképpen a jól spekuláló közös hadügy-miniszter Magyarországra nyakára. Ez azonban még mindig nem elég, hanem a mi snájdig granicsár honvédelmi miniszterünk most a Ludovika Akadémia tanári karában üresedésbe jött tanári állásokat egyenesen a közös

hadsereg tisztikarából szándékozik kiegészíteni, a mi annál igazságtalanabb minthogy a honvédség kötelékében van elég alkalmas tiszt ezeknek az állásoknak a betöltésére. A közös hadsereg tisztjeit egy felhívás fölszólitja, hogy a jövő tanévben a m. kir. Ludovika Akadémiában üresedésben levő két tanári állásra pályázni óhajtok ez év augusztus első napjáig adják be kérvényeiket a cs. és kir. birodalmi (értsd: közös) hadügyminiszterumba. A honvédség vezetősége alkalmasint azzal fogja menteni ezt az újabb intézkedést, hogy a műszaki tantárgyak előadására, — minthogy a honvédségnek nincsenek műszaki csapatai — nem talál tiszteket. Ha azonban a honvédségnek műszaki csapatai nincsenek is, de hány tisztet helyeznek át évenként a műszaki csapatoktól a honvédséghez, kik a Ludovika Akadémiában való tanításra egészen alkalmasak volnának. Továbbá egészen helytelennek tartjuk azt az intézkedést, hogy a folyamodók kérvényüket a honvédséghez való áthelyezésért a közös hadügyminiszterhez nyujtsák be. Az igaz, hogy katonai szempontból s a fegyelemre való tekintetből a „szolgálati utat” és a „szolgálati rendet” a kérvényezőknél be kell tartaniok és ez okból a közös hadügyminiszterium nem mellőzhető. De ezt a kérdést csakis úgy lehetett volna megoldani, ha a pályázók kérvényüket a közös hadügyminiszterium utján a m. kir. honvédelmi miniszteriumhoz küldetik. De a jelen eljárást, mikor a Ludovika Akadémia tanári állásáért pályázók kérvényeit a közös hadügyminiszterhez intéztetik, semmi esetre sem tartjuk helyesnek, sőt leg-határozottabban kárhozzátjuk.

Videki hátralekosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralekaikat mielőbb beküldeni.

mar azt hittem, no most elégek, le kellett spanyol fal mögött vetkőznöm, felleplezték mellemet, hátamat és jeges vízbe áztatott pokrócot borítottak reám. Borzasztó eljárás volt ez. Ha a jéghideg lepel a forró testet érinté, önkéntelenül és akaratlanul felkiáltottam. Szinte megfagyott a veled csontjaimban és a szívem megszűnt dobogni, — azt hittem, elérkezett utolsó óram, de papot nem hívtam . . . lehet, hogy ezért élek még ma is.

Semmi, de semmi sem használt!

Szorgalmas olvasója lévén a hirdetéseknek, kibetűztem már nem tudom, melyik lapból, hogy valami kitűnő szert találtak fel a nátha ellen, „hapci“-ra keresztelték. Vettem hát a patikában egy ily nátha elleni szert, mely erősebbnél erősebb praecipitatumokból állott, ezzel poroztam be esténként orrlyukaimat és mi lett az eredmény . . . katarusom a tudómre szállt és most már nemcsak hogy tüszentek, hanem azt időközönként köhögés váltja fel, hülésemet most már bekergettem agyamból a tudómbe, de ennek gyógyításáról majd má-kor.

Addig is az itt a nátha ellen felsorolt tarka-barka gyógyításmódakat legjobb indultal ajánlom minden szenvedőnek figyelmébe. Kísérleljék meg, mint én, ha nem is használnak e szerek, egyebet sem tehetnek azok, mint azt, hogy megöli őket, de mint alkalmuk lehet meggyőződni legalább én — „megfagyva bár, de törve nem” — még élek.

Stella.

Hirek.

Pécs, 1896. július 29.

Váljunk el.

A szigeti külváros egyik utcájában ma reggel szenzáció hírral lepték meg egymást a hetipiacra sétáló menyecskék. A hír elváltásról beszélt a a jelszó egy házaspáré, volt, kinek életében most másodszor szerepel a híres: váljunk el.

Még nem rég az asszony mondotta, s a férj ellenkezett, most a férj mondja, s az asszony gondolkozik rajta. Akkor a válásból nem lett semmi, — sőt a megint összekerült házasságok a gólya még összéb fűzte.

De nincs szenzáció, amely örökké tart, s a gólya is elvesztette varázsát, és újból a „váljunk el!“ jelszó kísért férj és feleség között.

És megint beszél róluk a szigeti külváros, amelynek szülöttei ők, a szőke szép asszony és a deli férj. Az asszony is, a férj is sokat örökölt, mikor a két após meghalt. Nem illettek egymáshoz, noha valamikor nagyon szerették egymást, és épen ezzel a nagy szerelemmel leküzdötték a leány apjának ellenkezését, a ki más házasságot óhajtott gyermekének. Olyant, amely az ő nagy uras igényeinek jobban megfelel.

A nőlegény pedig ennek az ideálnak nem felelt meg. Gazdag ember volt ugyan, de az uriaságának amolyan ipar ize volt. Tanulmányait nagy iparágban gyümölcsöztethette, de menyecske apja nem az ipar korifeusai között kereste a vejét. A házasság mégis megtörtént, a szerelem diadalmaskodott, s azután belefáradt a diadalba.

A szőke asszony nem találta meg otthonát a férj világában, s a férj nem talált otthonát a nő szeszély világában. A férj nem tudta, hogy a felesége mit akar, a nő pedig nem értette, hogy a férj mit nem akar. S a szigeti külváros, amely csudálkozott, mikor a két ember egymásé lett, csudálkozni kezdett, mikor a két ember nem akart egymásé maradni.

Valahányszor pedig a szigeti külváros csudálkozik, nem csudáról, hanem csak szenzációról van szó.

A szenzációt a férj válókeresete kezdte meg, a válókereset visszavonása folytatta. Fokozta a legközönségesebb események egyike, mert csak nem rendkívüli dolog, mikor a gólya beköszönt egy házaspárhoz.

Most azután tetőpontra hag, mert az asszony írta alá a válókeresetet, még pedig nem azért, mert a férj nem felel meg az ideáljainak, hanem azért, mert nagyon is idealisztikus. Még az üzleteiben is az. Ábrándozik, ahol számításra kellene, és temérdek pénzt veszít bele ebbe az ábrándozásba. Az üzletvilágban ezt az ábrándozást rossz spekulációnak nevezik, s a valamikor ábrándos szőke asszony az üzletvilág terminus technikáját fogadta el. Akiket a rajongás hozott össze, ime szét mennek, mert a számítások kudarcot vallottak.

Igy beszélnek a szigeti külvárosban. Van azonban, akik már azt is tudni vélik, hogy a válópör befejezte után a szép asszony elérheti legforróbb vágyát: zsebkezdőre ótágu koronát himeztethet, lévén a férjnek már várományosa is, egy uri család is mert nevű tagjának személyében.

Naptrend 1896. július 30-án.

Naptár: csütörtök, júl. 30. — Róm. kath.: Júdít. — Prot.: Abdon. — Görög-kel.: (július 18.) Jácin. — Zsidó: Ab. 20. — Nap két 4 óra 20 percek; nyugszik 7 óra 19 percek. — Hold két este 9 óra 18 percek; nyugszik 10 óra 21 percek. Hold van a felhő alban este 11 órakor.

Időjárás: hőmérséklet 27.2 Celsius fok meleg, légnomás 750. Kikötés a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: meleg idő, zivatarok és jelentékeny csapadék várható.

Városi közgyűlés délelőtt 9 órakor a városi háznál.

Terzene a sétatéren délután 6 órakor.

— **(A magyar tenger.)** A Balaton környéke csak úgy hemzseg a sok idegentől és benszülöttől. Az üdülést keresők érdeklődése természetesen Balaton-Füredre koncentrálódik, a hol más előkelőségek közt első sorban Vassary hercegprímás és Császka kalocsai érsek képezi a társaság központját. Az évad elérte Balatonfüreden tetőpontját és az összes partokon, a tó csónakjain, mindenütt csak ennek az előkelő fürdőhelynek a piéce deresszance-a, a magyar különlegességet képező Anna-bál iránt érdeklődnek, melyre nemcsak a határos megyékből, de az egész Dunántulról mindig özönlöttek a vendégek és az előjelekből ítélve, az idei Anna-bál a ugustus 2-án még látogatottabb lesz az eddigieknél. A vigalmi bizottság elnökét, báró Splényi Ödönt a napokban egy kis balszerencse érte ugyan, az uszodában elcsuszott s oly szerencsétlenül esett, hogy eltörte a bal vállpercét, de már annyira jobban van, hogy a balesetnek sem a báróra, sem az Anna-napi ünnepre nem lesz kellemetlen következménye. Stefánia, özvegy trónörökösne látogatása emlékére a fenséges asszony köszönő kéziratot intézett a fürdőigazgatóságához és a yacht klubhoz, Gyapay titkárnak pedig egy brillánsokba foglalt mellűt ajándékozott.

— **(Sétatérzene.)** A 44. sz. cs. és kir. gyalogezred zenekara csütörtökön, folyó hó 30-án d. u. 6 órakor sétatérzenét ad, melynek programja a következő: 1. „Für Freiheit und Ehre“ induló. 2. „Költő és paraszt“ operett nyitánya Suppától. 3. „Kecke Fratzen“ keringő Wagner F.-tól. 4. „Parasztbecsület“ dalmű előjátéka és a Siciliana Mascagnitól. 5. „Fiori italiani“ nagy egyveleg Stasnytól. 6. „Vivat Akademia“ polka française (uj) Vetaschektől.

— **(Himen táblája.)** A pécsvárosi anyakönyvi hivatal házassulandók kihirdetési tábláján e héten a következő új jegyesparok nevei olvashatók:

Lechner Antal, róm. kath., Beremend — Zsabokrszky Mária, rk., Pécs;

Nikell Béla, rk., Pécs — Mayer Johanna, rk., Pécs;

Domber Móric, izr., Pécs — Spuller Hermin, izr., Pécs;

Schwarz Gyula, rk., Pécs — Horváth Rozália, rk., Nagy-Atád;

Vinkovits István, rk., Pécs — Offner Erzsébet, rk., Pécs;

Hirt Ferenc János, rk., Pécs — Hirt Anna, ágost. ev., Pécs.

— **(Az ügyvédi kamarából.)** A pécsi ügyvédi kamara közhírré teszi, hogy dr. Reeh Dezső pécsi ügyvédet, ki legutóbb Baranyavármegye árvaszékéhez ülnökké választott, saját kéreimére ügyvédi lajstromából kitörölte; — továbbá, hogy ifj. Erhardt Henrik jogszigorlót, mint dr. Müller János bonyhádi ügyvédnél gyakorlaton levő ügyvédjelöltet, az ügyvédjelöltek lajstromába felvette; — végül hogy dr. Hirling Károly ügyvédjelölt, ki joggyakorlatát ez év elején megszakította, újból megkezdte a folytatolagos joggyakorlatot Szivér István siklói ügyvéd mellett.

— **(Halálosások.)** Dombóvárrott f. hó 27-én délután fél 1 órakor halt meg hosszas szenvedés után özv. Várkonyai Bogya Gézáné, szül. Kacsokovics Etelka urnó, életének 54. évében. Az elhunytban Lexa Zenó köztisztviselőben álló dombóvári mérnök anyósát gyászolja. Temetése nagy részvét mellett ma délelőtt ment végbe. — Feuerstahler János ma reggel fél 8 órakor hosszas szenvedés után, életének 89-ik évében meghalt. Temetése holnap (csütörtökön) 6 órakor lesz a Deák-utca 3. szám alatti házból a budaikülvárosi temetőbe.

— **(Áthelyezés.)** Markó Gusztáv kir. főmérnök, a szegvárdi államépítészeti hivatal főnöke Abauj-Torna vármegyébe helyezettett át, helyét Perszina Alfréd, Torda-Aranyos megye államépítészeti hivatalának főnöke foglalta el.

— **(Előmunkálati engedély.)** A kereskedelemügyi miniszter az északi lóvasut részvénytársaságnak, a hálózatának valamely alkalmas pontjától kiindulól az északi Dráva kocsihid igénybe vételével s Bellye, Daróc, Laskó, Albertfalva, Hercegszöllős, Csuzsa és Vörösmarth községek érintésével az állami, illetve a törvényhatósági ut mentén Kisköszegig (Batináig) vesetendő egy méter nyomtávolságu gőz-, esetleg vilamos üzemű kőszuti vasútvonalra az előmunkálati engedélyt egy évre megadta.

— **(A halál torkában.)** Szombaton délután Mohácson Limpek Ádámné az ő napaasszonyával, valakinek a Dunán mosta napszámában a ruhát. Nagyon melegített a napsugár és a nagy melegnek miatta megengedték a 6 éves fiúcskájának, hogy a „talpat“ (egymáshoz erősített 15—20 fenyőszái) tartó kötél mellett lubickoljon a visben, a 3 éves Anna kis leánya pedig néshette. Mig a két asszony szorgalmasan veregette mosófával a talpon a ruhát, úgy látszik, a gyermekekről megfeledkeztek, mert egyszerre csak egy erősebb loccsanást hall az anya, elkiáltja magát „a lányom, a lányom!“ Ijedtében az anya úgy megmerevedett, hogy nem birt mozdulni, azonban szerencsére az öreganya, a fuldokló kis lánykát ruhájánál fogva kihuzta, vagyis elég jókor kapott még utána, a ruhája épen csakhogy visszessé lett annyira, hogy aláhussa a fenékre. Halott haloványan, de élve menekült meg a kis ártatlan.

— **(Sikkasztó pincér.)** Weiss Mór, nagybajomi (somogy megyei) születésű, negyvenkétéves pincér a millenáris idény alatt Budapesten tartózkodván, ott össesütközésbe jött az enyém-tied fogalmával s olyan pénzüsszeget vágott zsebre, a mi nem volt az övé. Persze a sikkasztás elkövetése után, nagyon is tudatára ébredt annak, hogy nem helyes dolgot cselekedett s hogy ezért a büntető bíróság elé állítják. Hogy ezt kikerülje, a napokban eltűnt a szép Budapestről s még eddig nem tudták kézrekeríteni. Most orszászerte körözik.

— **(A ragados száj- és körömfajás)** még egyre látogatja a vésztől eddigelé mentes megyebeli községek állatállományait. Legujabban is — mint a rendőrséghez érkezett alispáni értesítésből kiténik, — Gadács és Gödre községek szarvasmarha-állományában lépett fel a száj és körömfajás.

Ezzel szemben megszűnt a járvány Varjas, Szabad-Szent-Király és Ózd községek szarvas-marhaállományában.

— **(Lopott kenyér, a mi rendőr kezébe kerül.)** Annak az illusztrálására, hogy mennyire kell manapság óvakodnunk az oly drágán fizetett szolgáló nagysámoknak különféle tolvajlásaitól, közöljük az alábbi, különben elég mulatságos esetet. Szombaton későn este — mint szigetvári levelezőnk írja — egy cirkáló rendőr egy uriház kapuja előtt egy katonát pillantott meg. Csúpan beszélgetés céljából ment felé, de a katona a rendőr közeledésétől elszaladt. Ez gyanusnak tűnt fel, és elég helyesen, a katona által elhagyott helyen lesbe állott a rendőr. Kevés várakozás után a kapun belülről neszt hallott, mintha valaki a kapura másznék. És csakugyan fel is tűnt egy női alak a kapu tetején, s meg is szólalt halkán: „Itt vagy Sándor?” A lesbe állott rendőr válasza után a nő, suttogó hangon folytatja: „Adom már!” A rendőr vissza szól: „Fogom már!” De már akkor fogta is a leány által lenyújtott nagy kenyeret. A rendőr még azt is megkockáztatta halkán: „Hát szalonna nincs?” „Azt most nem adhatok!” volt a válasz. Folytatva: „De szépen muzsikálnak! Vasárnap lesz ám pénzem is Sanyikám. Elmegyünk a bálba!” Még kezét is fogott a rendőr a nővel, jó éjt köszönve, vitte a kenyeret, de nem a katona — hanem a rendőrkaszárnnyába, honnan a szolgáló nagysám legnagyobb meglepetésére másnap a kenyér visszakerült jogos tulajdonosához. Hogy azután a szolgálóval mi történt és hogy lesz-e többet kedve Sanyikájának szerelmes szavakat suttogni, mikor éppen kenyeret „kaszál,” az a jövő titka.

— **(Három nap.)** Az anyakönyvi törvény kerek három napot kíván meg arra, hogy a házasság a kihirdetés után megkötendő legyen. Felmerültek olyan esetek, hogy egyes anyakönyvvezetők a három napba beleszámították a kihirdetés utolsó napját is. A belügyminiszter most ezért körrendeletet bocsátott ki s ebben meghagyja az anyakönyvvezetőknek, hogy a megtörtént kihirdetés után teljes három napnak kell elmulnia s csak a negyediken köthető meg a házasság.

— **(Mese a jégesőről.)** Egy magyar-peterdi pusztai embernek meghalt tegnapelőtt a kisleánya. Eltemetés végett be vitte Magyarpeterdre, s hogy egyedül ne kelljen neki éjnek éjszakáján mennie a halottas kocsival, egy jó ismerőst is magával vitte. A két polgárt utközben zivatar lepte meg s a községben valóságos csodadolgokat kezdtek mesélni; nevezetesen beszélnek, hogy az történt velük, hogy irtóztató vihar kíséretében nagy jégeső lepte meg őket. A jégek egy része tyukfejnyi nagyságu volt és teljesen félre ismerhetetlen emberi fejet ábrázolt, mi-degyiknek tisztán látszott a bajusza, orra, szeme, szája, füle, homloka, sőt még a fogai is viczorogtak. Többször felvettek egyet-egyét, hogy behozzák mutatóba, de elolvadt. Látták olvadás közben, hogy tűnnek el egymásután a felismerhető fejrészek, legutoljára maradt mindig a bajusz. Más jégdarabok is estek, ezek meg egy-egy ezüstforint nagyságban. Ezeknek a széle ki-

csiszolt és éles, mint a borotva, a közepén pedig domborúak voltak; a hová leestek, törtek, zúztak mindent. Nekik is menekülni kellett, szerencsére egy sűrű fatömeg alá állhattak, különben agyon verte volna őket e fura jég. Mielőtt a mondott fa alá érkeztek volna, csak alig 1–2 ilyen jég esett rájuk, de olyan erősen, hogy csaknem teljesen elsédültek től. A lovaik koponya csontját is ugyan kipróbálta a boszorkány jégeső, mert alig hajthatták volna azokat tovább, ha a már mondott fa tömeg alá nem menekülnek. Még ott is elég irtóztatos volt a helyzetük, mert látták, a mint a fa apró galyai és levelei szóródtak szét a szélrózsa minden irányában. Persze úgy látszik, csak képzelődtek ő kegyelmeik, mert jégesőről arra felé semmi hír sincs. Halottat hoztak, ő kelmeük és a dörgés, villámlás, sötétre borulás, — képzelődésbe ejtette őket ott a halott mellett s ezért láttak ilyen ördögös dolgokat.

— **(Lopás fényes nappal.)** Tegnap délután egy órakor a János utca egyik bérházában lopás történt. Nem lehet tudni, a szellőzés végett nyitva hagyott ablakon, vagy az ajtón hatolt-e be a földszinti lakások egyik szobájába a tolvaj, elég az hozzá, hogy a szobából elveszett egy tavaszi felöltő és egy esernyő. A szobában álló egyik szekrénybe is bele akart tekinteni az ebédutáni látogató, de úgy látszik, nem volt már ideje rá s csak a szekrényajtó huzóját szakította le. Pedig a szekrényben egy hatlövettű revolver és egy színházi látcső is volt, miket ha elvisz, bizonyára nagyobb haszonnal jár a munkája, mint így. A tolvaj az ablakon keresztül távozott s az ablakpárkányon hagyott egy porköppönyeget, melyet szintén el akart emelni, de — úgy látszik — ugrás közben elejtette. A rendőrség a fényes nappal elkövetett lopás tettesének kézrekerítése iránt megindítván a nyomozást, az az eredmény ma már megvan, hogy az ellopott kabát és esernyő megkerült; a tolvaj azonban, ki a lopott tárgyakat két házalónak eladta, még nem volt kézrekeríthető.

— **(Jó tettért jót ne várj.)** Az éjjel a rendőrorjárat az indóház-utcán haladván, nyitva hagyott kapura tárt. A házbelieket a kapu becsukására figyelmeztetendő, bekopogtak rendőreink az ő csizmáikkal a kapu alá, fel a ház folyósójára, hol a folyosó ajtót szintén nyitva találták. Egyetlen árva élő lény sem mutatkozván sehol a házban, gyufát gyújtottak és megnyomták a legközelebbi szoba ajtó kilincsét. Ez kinyílt, tehát a szoba ajtó sem volt bezárva. Itt sem volt senki s még egy másik szobába kellett menniök, a hol végre embert találtak. De nem hiába „ember” volt ő kegyelme, be is bizonyította a közmondás igazságát, hogy „jó tettért jót ne várj,” — mert rendőreinket, a kik figyelmeztetni akarták a kapu és minden ajtó tárva nyitva állására, köszönet helyett jól össze teremtettszte, hogy miért zavarják meg az álmát s mért törnek be hozzá karhatalommal. Bizony ez furcsa gondolkodásra vall; s mutatja, hogy háztulajdonosaink még mindig nem fordíthatnak gondot házuk kapujának éjszakára való becsukására. Persze, így könnyű a tolvaj csavar-

góknak bárhol is megrakodni; alkalom szüli a tolvajt s van-e e nagyobb alkalom, mint éjnek éjszakáján tárva álló kapu, be nem zárt folyosó- és szobaajtók?!

— **(A Duna áldozata.)** Mohácson a Dunába fult Fürst Géza és Krausz Manó hulláját, úgy szintén — mint ottani levelezőnk írja — a harmadik vizbefultnak, Vámosi Gyulának a hulláját is kedden, a reggeli órákban, a kereséssel megbízott halászok kihorgászták. A révben már készen tartott koporsóba helyezték el és a tb. járási orvos utasítása folytán a hullaházba szállították. Tegnap (kedden) délután 4 órakor volt a három halottnak eltemetése, az izraelita temetőben. Dr. Fleisch Armin rabbi szívhez szóló hangon tartotta a halottak feletti beszédét, hogy nem volt ember, aki nem sirt vagy legalább ne könyezett volna. Borzasztó hatással volt a jelenvoltagekra, midőn a három anyát kivezették a hármass ravatalhoz és azt kérdezték: „Melyik az enyém, melyik az enyém!?” A negyedik kereskedőtanonc, aki a szerencsétlenségéből még élve menekült ki, még ma is halálos bajban fekszik betegágyában. Szegény Iványos Jancsinak valószínűleg soha többé nem lesz kedve a szabad Dunában fürödni, ha talán most életben marad. Az ötödik társuk Udvari Béla fűszeres tanonc, annyira megijedt a ladikban, hogy az egész esetből alig emlékszik valamire és az idegesség annyira erőt vett rajta, hogy az orvosi tudományak is nehéz lesz vele megküzdeni, hogy utóbaja ne legyen. Mint utólagosan ki van derítve, az a közölt hír, mintha borközi állapotban cselekedték volna meg a fiatalok ezen utolsó utjokat, nem felel meg a valóságnak, mivel az utjukba ejtett „Csingilingi” csárdában mind az öten csak három pohár sört ittak meg, ennél többet sem a szerencsétlenség előtt, sem pedig utána nem ittak . . . egyebet, mint Duna vizet. Ebből az alkalomból kívánatosnak tartanók, hogy az illetékes helyi hatóságok komolyan és szigorúan ne csak tiltsák, hanem — ellenőriztessék is a Dunában való szabad fürdést és (másik kérdés) a gyermekek ladikázását.

— **(Tolvajkergetés.)** Tegnap délután hat órakor a Scholtz-féle sörház udvarán dolgozó munkások közé egy eddig még ismeretlen csavargó osont be és az egyik munkásnak kabátját magához vevén, azzal el akart párolgni, Azonban észrevették, s utána iramodtak a futásnak eredt tolvaj után. Üldözték aztán végig az egész sörház-utcán, ki az Ágoston térre, hol a megszorult tolvaj eldobta magától a lopott kabátot és továbbfutva, csakhamar eltűnt üldözői elől. Ezek különben megelégedtek azzal, hogy a lopott kabát visszakerült tulajdonosához s nem is üldözték tovább a megugrott tolvajt. Jelentést tettek a rendőrségnél s erre bízták a tolvaj kézrekerítését. A mi azonban mind- eddig nem sikerült. De ez nem rendőrségünk rovására megy, a kik úgy is el vannak látva annyi teendővel, hogy alig bírják végezni, hanem inkább figyelmeztetés a rendőrségi személyzet szaporítása iránt, mert ha úgy haladunk, megeaik, hogy a csavargók a legnagyobb vakmerőséggel fogják veszélyeztetni a vagyon és közbiztonságot.

— (Mohács újabb haladása.)

Mint mohácsi levelezőnk írja, a hétfőn tartott városi közgyűlés egyhangú határozatával elfogadta az előljárásnak abbéli előterjesztését, hogy a Kossuth Lajos-utcának nyugati gyalogjárdáját nem trachit, hanem aszfalttal fogja a város burkoltatni. Igen! Mohács és aszfalt. A tyukaszem csináló kövezetéről messze-messze vidéken hirhadt város le akarja magáról e hirhedséget rázni, ami azonban komolyan csakis úgy sikerülhet, ha a Frommer-féle háztól a belvárosba vezető ut — a mely Mohácson megforduló idegeneknek 99%-ka által vétetik igénybe — ha ennek az utcának a gyalogjárdája is legalább trachittal lesz kirakva, a mint egyébként az ottani háztulajdonosok többsége és jelentékenyebb része óhajtja is. Az aszfaltírozási munkálatokra nézve ez esetben a Hazai aszfalttrészvénytársaság ajánlata, négyszög méterenként 3 frt 95 krnyi árban, a keramit szegélylyel együtt mint legolcsóbb fogadtatott el. A költségek felét a város, másik felét pedig az illető háztulajdonos 4 félévi részletben fizeti.

— (A Drávába fult.) Erős József, ötvenegy éves kovácshidai lakos Dráva-palkonyán tartózkodván, kiment a Drávához, hogy ott megfürdjék. Meg is fürdött volna, de mert nem ismerte a víz állását, olyan mélyre talált menni, a hol az ár magával ragadta és hiába volt minden erőlködése, nem birt a hullámok közül szabadulni. A kik látták vergődését, segítségére siettek ugyan azonnal, de nem sikerült a kimentése,

mert közelébe sem tudtak hatolni s egyszerre csak elsüllyedt a habokban és nem merült fel többé. Hulláját még ma sem találták meg.

— (Meggzőkötött tolonc.) Kolompár József kóbor cigány, kóborlásai közben a rendőrség kezébe jutván, illetőségi helyére akarták toloncolni. El is indult vele egy rendőr, azonban a szemfüles tolonc egy alkalmas pillanatot felhasználva megugrott kicsérője elől, még pedig oly szerencsésen, hogy nyomaveszett és többé nem bírták feltalálni. Most kibocsájtották ellene a körözést s ha még egyszer kézrekerül, bizonyára jobban vigyáznak rá, hogy meg ne szökjék.

— (A hajsz vége.) Abban a családi ügyben, melynek két helybeli hentes mester pénze lett az áldozata, a rendőrség által gyanuba vett Dobszay Capári József a károsultakkal — mielőtt a rendőrségtől az ügyészséghez átvitetett volna — kiegyezett. A vakmerő szélhámossgal elkövetett csalás tetteinek kinyomozása végett megindított rendőri vizsgálat vége tehát az lett, hogy a gyanuba vett ember az ellene felmerült számos bizonyíték miatt jobbnak látta a károsultakkal kiegyezni s a kicsalt 150 frtnak felét kifizetni, semhogy a bíróság elé kerüljön. A panaszosok szintén jobbnak találták, ha pénzüket felét megkapják, mintha — semmitsem nyernek vissza a kicsalt pénzből s ezért lett a hajsz vége — kiegyezés.

— (Meggkínzott ökrök.) Hétfőn, a német bolyi vásár után egy marhakereskedő tizenkétdarab, még aznap vásárolt gyönyörű

példány ökröt adott föl Budapestre irányítva, melyeket egy 36 embernek, 6 lónak feliratu teherkocsiba gyömöszöltek be. Kedden reggel a szállítmány megérkezett az üszöghi állomásra, a hol estig valóságos ökröi bőgéet vittek végbe. Hogy is ne, mikor étlen-szomjun kellett szoronganiok immár 24 órája egy csupán 6 kollega számára berendezett detechement-ban. Az állomási főnök végre este felé megkönyörült az ártatlan négy lábúakon, kieresztette őket szellőzni, valamint, hogy egy kis friss ivó vizet vegyenek magukhoz. De csak tizenegy darab jött ki a tulzsfolt kocsiból, egyet úgy kellett kiemelni — rudon; mert biz' az végképpen bucsut mondott ennek az árnyékvilágnak. A szabadjára eresztett tizenegy ökrö vigan szökdecselve futotta be a rakodó környékét és megittak egy szuszra két mozdonynak való vizet a mozdonyító alatt. Két kocsiban utastak aztán tovább, a hol talán tarokkostak is volna, ha lett volna egyáltalában tarokk és értettek volna hozzá.

— (Hajnali ribillió.) Ma reggel 4 óra tájban egy bolgár kertész kocsival hajtott a piacon keresztül. Hisz ebben nem is lett volna semmi különös, mert hiszen más is hajt reggel 4 órakor kocsival a piacon keresztül, de a mi bolgárunk furcsa kiséretet alkalmazott a keresztülhajtás mellé. Ez a kiséret pedig saját becses torkának éktelen rikoltozása volt, mely becses torkon keresztül — dacára a hajnali 4 órának — már nagyobb mennyiségű geberduszt lecsorgatha-

menthetem meg a gyalázattól, ha megölöm, és hogy az halálával a világ is el van veszve reám nézve.

— Ah! Ah! — kiáltának szemtelen nevetéssel. A keresztény nőcske egyetért a göröggel. Édes ígéretekkel susog neki a szerelmes galamb! Nekünk is egy mosolyt és egy gyengéd szavat! Vagy talán mi tátott szájjal álljunk itt?! . . .

— Könnyen átláthatják, uraim, hogy az afféle tréfák gyilokként jártak keresztül rajtam. És azok a tiszta fülek mindent hallottak, az a finom teremts hevült és remegett, ajkai folyton azt susogták: öl meg!

— Hátrább!! — mennydörgém inkább, mint kiáltottam. De hasztalan. A kör összébb szorult és én elszántan kezdtem a szeretett nőt védeni. Kardom többször merült a tömegbe és véresen vontam vissza.

Erre kiáltás, üvöltés, kardcsörgés felelt; de legjobban hallatszott a kissé hátrább álló Trebaciuss hangja;

— Ne öljétek meg! — kiáltá. — Ne öljétek meg! A szép zsákmánynak is bajt csináltok még. Szorossabbra fogjátok a kört körülötte, fojtsátok meg, akadályozzátok meg mozgását, majd azután fogjuk megölni . . .

Megtámadóim mozdulatai azt mutatták, hogy követni szándékoznak Trebaciuss tanácsát. Mit használt volna, ha hármat, négyet, vagy hatot megölök is közülük, ha a többiek lefegyvereznek? A terem közepén küzdöttem, a nélkül, hogy egy szegletbe vonulhattam volna, a nélkül, hogy egy fal védhette volna hátamat. Azért ütve, vágva, de a közel álló leveretésnek ün-

— Keresztény nő, tehát jó zsákmány . . .

— Igen, igen, jó zsákmány, — kiáltották a többiek karban. — A görög nem viheti el tőlünk.

Ekkor valóban remegni kezdtem. Cecilia pedig, ki ezalatt eszméletre jött és magát e hóhérok közt találván, kik őt izzó tekintetökkel méregették, karjaimba vetette magát; de ezután megszállta a rettegés, térdeire rogyott s tenyerébe rejté arcát.

— Katonák! — kiáltám parancsolólag a zabolátlan zendülőkhöz. — Én vagyok centuriotok. Fogtok-e nekem engedelmeskedni?

— Katonák! — kiáltá Trebaciuss, haragos gunnyal tekintve reám. — Én Trebaciuss vagyok, Almacusnak, Róma hatalmas prefektusának szolgálja. Fogtok-e nekem engedelmeskedni?

— Igen, igen! — üvöltének mindannyian. — Igazad van! Tiszteled a szokásokat. Az asszony a miénk. Jó zsákmány; keresztény nő. Ide a nővel!

A mint fenyegetőleg közeledtek felém, a körülöttem képezett kör annyira összeszorult, hogy meleg lehetőséget éreztem arcomon.

tott a derék bolgár, úgy, hogy nem volt ura se önmagának, se a hangjának, se a lovainak. Így történt aztán, hogy míg ő maga éktelelenül rikoltozott, addig a lovai szintén megvadultak és nekiragadták a kocsit a kirakodó zűldségeskófáknak. Csak a rendőri közbelépés birta a ribilliót elnyomni s a részeg bolgár a kóterba került, onnan pedig ma délelőtt a rendőrfőkapitány elé állíttatván, közcsend elleni kihágás miatt öt forint pénzbüntetésre ítéltetett. Drágállotta is a hajnali mulatságot, de már késő volt.

Törvényszék.

§ Agyontaposott asszony. Megirtuk annak idején azt a vad kegyetlenséget, hogy mikép állt bossut Blaskovits Márkó lothárdi lakos egy öreg szomszédasszonyán. Blaskovits Márkó a tavasszal egy este özszevessett az apósával és azt megverte. A verekedést onnan nézte a konyhája ajtajából a szomszédasszonyuk özv. Lukács Istvánné, aki uborkát tisztított épen az esteli vacsorájához. Persze, nem tudta szó nélkül nézni, mint úti Blaskovits az apósát s át is szólt az öreghez, hogy ugyan miért nem dobja ki a házból azt a jöttmentet, a ki mióta a familiába házasodott, egyedül akar gazda lenni a háznál. A rabiátus, nagy erős ember erre átrohant a szomszédba, Lukácsnét a földön ültében megtámadta s a szó szoros értelmében agyontaposta, mire ki bir-

ták venni a kezei közül. Az asszony a szenvedett sérülésekben másnap meghalt; Blaskovits Márkót pedig bekisérték a csendőrök a pécsi kir. ügyesség fogházába. Fegyveres őr állította onnan ma a kir. törvényszék elé, hogy súlyos testi sértés vétsége és halált okozott súlyos testi sértés büntette miatt megtartsák ellene a végtárgyalást. Azonban, mert az agyontaposott asszonymak egyetlen fia Lukács Antal, kit pótvádolási kártérítési jog illet, nem lett a tárgyalásra megidézve, a bíróság a végtárgyalást elnapolta s újabb határnapra Lukács Antalt is megidézni rendelte.

§ Kettős büntetés. Mihálovics Szimó rabiátus ember hírében állt a falujában; úgy ismerték, mint aki igen könnyen megfordítja a botot a vastagabb végére s azzal számol le, ha valakivel számadása van. Mihálovics Szimó ezt be is bizonyította, mert a tavasszal a községi kocsmában olyan verekedést rögtönzött, ami miatt a kir. törvényszék nyolc hónapi börtönre ítélte. Időközben azonban azt is bebizonyította a jó Mihálovics Szimó, hogy nemcsak a kocsmában tud legénykedni, de ért a kétkézalkársághoz is; s most meg lopás büntette miatt sóztak rá egy esztendői börtönt. Mindkét ítélet jogerőssé válván, ma azért állította a fegyveres őr a jó Mihálovics Szimót a bíróság elé, hogy összbüntetést szabjanak rá. Mivel azonban úgy súlyos testi sértésért, mint a lopásért börtönbüntetést volt kiszabva az elítélte, összbüntetésül csakis börtönbün-

tetést lehetett rá alkalmazni; még pedig se le nem szállítván, se fel nem emelvén, hanem meghagyván az egy évi és nyolc hónapi börtönbüntetést, melyet az elítélte most már egyfolytában fog leülni a kir. ügyesség fogházában.

§ Óratolvaj. Jóképű fiatal legény állt ma a bíróság előtt lopás büntetével vádolva. Nem sok baja volt vele a rendőrségnek; beismerte és elmondta a lopást, a mi miatt fegyveres őr kísértte a bírák elé. Folyó évi április 15-én a vádlott — mint kiszolgált katona foglalkozás nélkül lévén — pénzt akart magának szerezni s azért az éj leple alatt bemászott Keresztes József udvarkerítésén annak udvarába s ott először a kamarához ment. A madzaghúzóval beakasztott ajtót kinyitván, a kamrában a mint szétnézett, meglátott egy ezüst órát láncostul a falon s azt szépen leemelvén, zsebre vágta, kiosont az udvarból s a lopott órát másnap reggel elzalogosította. Az óra a Keresztes Józsefnél lakó Tüske Pálé volt, a ki jelentést tevén a lopásról, az óra tolvaj Patyi István csakhamar kézrekerült s már április hó 22-én a pécsi kir. ügyesség fogházában ült. Onnan állították ma a bíróság elé, s elítélték egy évi börtönre, melyből vizsgálati fogsága által három hónapot kitöltöttek vesznek. Az ítéletben vádlott megnyugodván s a kir. ügyész tudomásul vevén, az óratolvaj visszakerült az ügyességhez, hogy a jogerős ítélettel rá kimért büntetésből még hátralevő 9 hónapi börtönt leülje.

VIII.

Rémítő pillanat volt ez rám nézve. De a mint a legválságosabb körülmények közepette történni szokott, hogy az emberi lélek erélye felpeszadul és kétségbeesett erővel küzd, a veszély ugyanazon nagyságánál fogva erőmet megszásszorozódní éreztem a végső küzdelemre.

Megragadtam a félholt Ceciliát, erőszakosan magamhoz vontam, mert Trebaciust rá akarta tenni tisztá talan kesét s kardommal körülsuhintva kiáltottam:

— Senki se közeledjék! Senki sém fogja egy hajszálát is meggörcsíteni ennek a nőnek, míg él!

E szavaknál Ceciliának az enyémen pihegő szívet verni éreztem és egy keserű, mély gyönyörnek az érzete futott végig ereimben. Mi volt az én nyomorult életem annyi boldogsággal szemben.

Mindig azt gondoltam a szerelem mámorában, hogy a szeretett és óhajtott nő első csókja többet ér mindennél, a mit csak gondolhatunk; s nem csók volt e. hogy ez a szent teremtés keblemen nyugodott, hogy szíve az enyémen vert? Hévteljes érintésére vérem felpeszadul és oly erősnek éreztem magamat, hogy az ég és az alvilág minden istene ellenében megvédtem volna az isteni nőt.

De ezek csak képzelődések voltak. Trebaciust bajjólólag mosolygott és szavaimat ismételte:

— A meddig te élsz! . . Bizonyos, hogy meg fogunk ölni akaratom ellenére. Nézz csak körül és számláld meg jól ellenségeidet. Száznál többen állunk körülötted és véredre szomjazunk; egyedül vagy és egy elalált nőt tartasz kebleden, ki rád támaszkodik. Mit gondolsz.

Trebaciustnak nagyon is igaza volt és ravaszul, éreztette a katonákkal ereje fölenyét az én aggasztóan csekély erőm ellenében.

— Katonák! — folytatá — végezzük be ezt az ügyet. Gondom lesz rá hoinap, hogy a prefektusnál igazoljam eljárásunkat, a ki ezt az embert centorióvá tette és nem gondolta, hogy áruló. Vegyük el a nőt.

— Igen, igen, a mi dijunkati — üvöltött újra s farkas esoport és a kiáltozás közepett hallottam a hüvelyekből kihuzott kardok csörrenését.

Még most is remegek, ha reá gondolok, hogy mily szép volt Cecilia, arcában, szavaiban, tettében, szent felhevülésében. Erősen kebléhez szorított s vágyó hangon suttozá fülemben:

— Calixtus! irántam, becsületesemre, szerelmemre való tekintetből esedezem: ölj meg!

Ölj meg! Ez a szó szivemben nyilalott: szemeim elsötétedtek és úgy látszott, mintha izzó vas vonult volna el előttünk. Azt gondoltam már, hogy eleget szenvedtem, de a mult, az éj aggodalmi semmik sem voltak ezekhez az utóbbi gyötrelmekhez képest. Hiába kerestem a legnagyobb fájdalmat jelentő szavakat, vagy képzetet, hogy ezt a lelki küzdelmet, leirjam, melyben mint valami hirtelen villámesapásban rémítő dolgot láttam; láttam, hogy a nő veszte van, hogy csak úgy

Szóbeli tárgyalások a pécsi kir. törvényszéknél.

1896. július hó 30-án.

1. Szautter Gusztáv — Blau Mihály d. e. 8 és fél óra.
2. Reichenauer Imre — Dr. Székely Ede d. e. 9 óra.

TÁVIRATOK.

— Ivánka Imre halálához.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.)
Ivánka Imre családjához az ország minden részéből érkeztek részvétlétviratok. A király meghagyásából Kónig Károly udvari titkár a következőket sürgönyözte: „Ő császári és apostoli királyi felsége őszinte részvétellel értesült Ivánka Imre belső titkos tanácsos és a magyar szent korona vöröskereszt egyesülete érdemdus volt főgondnokának elhunytáról.“ — Tisza Kálmán Gesztről ezt sürgönyözte: „Mélyen lesujtott régi jó barátom hirtelen elhalálása. Így halnak el a jók és jelesek, nehéz helyzetekben is hű hazafiak.“ — Darányi Ignác földművelési miniszter Budapestről a következőket sürgönyözte: „Fogadják mindnyájan legőszintébb részvétem nyilvánítását.“ — Gróf Teleki Sándorné sürgönye: „Igaz meleg részvétem kérem tolmácsolni a családtagoknak.“ — Zelenka Pál püspök Frohnleitenből táviratozta: „Mélyen megrendülve értesültem a gyász esetről. A fürdő használata miatt csak távolról mondhatok istenhozzádot a nagy hazafinak, a kiváló és hű egyházfőnek, felejthetetlen barátomnak. Áldva eresztem utnak a viszontlátásra, békében az Urban.“ — A ma délután Mária-Bessenyőn végment temetésen a kereskedelmi miniszteriumot Vörös államtitkár képviseli.

— Elsülyedt ágyunaszád.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.)
Csifuból jövő távirat szerint az „Iltis“ ágyunaszád f. hó 23-án Houthest Promontory örségtől éjszakra taifun (forgószél) következtében elsülyedt. Tíz embert megmentettek. A többiek, a tiszteteket sem véve ki, valamennyien életüket veszítették.

NYILT-TÉR +)

BUDAPEST. BUDAPEST.

Vadászkürt-szálloda.

Elsőrangú szálloda a főváros központján.

Lift, villamvilágítás, fürdők, távbeszélő, legfinomabb magyar- és francia konyha, saját termésti borok. Huzamosabb tartózkodásnál 20 százalék árengedmény; teljes el látás egyezség szerint, mérsékelt árak.

KAMMER ERNŐ,
szálloda-tulajdonos.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerk

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAISZ JÓZSEF
kiadó.

H I R D E T É S E K.

953. szám.

1896.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében eszennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróság 1896. évi 15162. számú végzése következtében Dr. Toldi Béla ügyvéd által képviselt ifj. Benedek József javára Dallos József és társa ellen 112 frt 40 kr. s jár. erejéig fogantatott kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 300 frtra becsült Dallos Róza h.-h. ténny lakóstól járó követelésből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbíróság 19871. 1896. számú végzése folytán 112 frt 40 kr. tőkekövetelés, ennek 1887. évi augusztus hó 1. napjától járó 6 % kamatai és pedig összesen 40 frt 35 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Hoszu-Hetényben a község házában leendő eszközésére 1896. évi augusztus hó 13-ik napjának délelőtt 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is elfognak adatni.

Kelt Pécsen, 1896. évi július hó 27. napján.

Fonyó István
kir. bírósági végrehajtó.

1020. szám.

1896.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében eszennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróság 1896. évi 11942. számú végzése következtében, Dr. Toldi Béla ügyvéd által képviselt Ruepprecht testvérek javára Csonka István ellen 119 frt 19 kr. s jár. erejéig fogantatott kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 339 frtra becsült butorokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. bíróság 18335. 1896. számú végzése folytán 119 frt 19 kr. tőkekövetelés, ennek 1896. évi január hó 30 napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 48 frt 56 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Pécsen, Indóház-utca 27. sz. a. leendő eszközésére 1896. évi augusztus hó 6. napjának délutáni 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Pécsen, 1896. évi július hó 20. napján.

Engler Kálmán
kir. bírósági végrehajtó.

„MARGIT“

GYÓGYFORRÁS,

„MAGYAR SELTERS“

Vegyelemzeve a budapesti m. kir. egyetemen. Szerencsés vegyi összetétele, kevés szabad, de gazdag, félig kötött szénvartartalma kiváló hatásának bizonyult, különösen **tüdőbántalmaknál**, a hol a szabad szénsav csekélyebb jelenléte megóvja a beteget a káros, sőt **veszélyes** izgatástól, ellenben a félig kötött szénvav gazdagsága a gyógyhatásu alkatrészeknek a beteg testrészekbe való gyors és biztos felvételét eszközli. Ezen tulajdonságának köszönheti a Margit-forrás azon kiváló előnyét is, hogy a hol szabad szénvartartalomban erősebb ásványvizek, mint a **seltersi, gleicherbergi, tődőbajokham**, különösen **tődővérzés**eknél már nem alkalmazhatók, a Margit-forrás itt is a legjobb hatás mellett folyton használtatik.

A **tüdőbetegek** klimatikus gyógyintézeteiben, különösen a leglátogatottabb **Görberadorfban** a Margit-viz otthonossá vált. — Orvosi tekintélyeink Budapesten: dr. Korányi, dr. Gebhardt, dr. Navratil, dr. Poór, dr. Kéty, dr. Barbás; Bécsben: dr. Bamberger, dr. Duschek, stb. a legjobb eredményeivel alkalmazzák a **légző-, emésztő- és húgyszervek** általános hurutos bántalmainál.

Mint ivóvíz

präservatív gyógyszernek bizonyult a **kolera**-megbetegedés ellen,

borral használva a legegészségesebb ital!

Kizárólagos
főraktár

Édeskuty L.

es. és h. és szorb
h. udv. ásványvis-
szállítónál,
Budapest.

Ugyszintén kapható minden gyógyszerárban, fűszerkereskedésben és vendéglőkben.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papírok, különböző súlyban és minőségben; itató papírok, levélpapírok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehéreneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle cikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.